

Efectul amnezic Gell-Mann sau de ce proștii continuă să aibă încredere în mass-media, chiar și atunci când se poate demonstra că presa greșește în legătură cu orice

👤 CrossRoads 📁 Uncategorized ⌚ ianuarie 25, 2024 ≡ 12 minute
de James Corbett

Ai văzut vreodată o știre despre ceva prin care tu însuși ai trecut? Sau ai citit într-o revistă un articol despre un subiect cu care se întâmplă să fii familiarizat? Dacă da, atunci probabil că te-ai simțit și tu la fel ca majoritatea oamenilor aflați în această situație: perplex și furios. „Cum naiba le-a încurcat, tâmpitul ăla de reporter?! Lucrurile stau cu totul altfel!”

Din câte se vede, jurnaliștii greșesc adesea în privința celor mai elementare fapte concrete, iar profesioniștii independenți presați de un termen-limită dau rasol când trebuie să rezume în câteva paragrafe ceea ce alții au petrecut zeci de ani cercetând.

Ceea ce n-ar trebui să ne surprindă. De fapt, este de așteptat. La urma urmei, „reporterii” suprasolicitați și publiciștii independenți nu sunt, de obicei, experți în subiectul misterios atribuit lor în fiecare săptămână de publicația care-i plătește. Ei sunt plătiți doar pentru a produce un text pe un anumit subiect, după care trec la următorul articol.

Dar iată ce *este cu adevărat* surprinzător: imediat după ce citim această relatare inexactă și plină de greșeli, despre care *știm* că este grav eronată, dăm pagina mai departe, trecem la următorul articol, uităm că acești reporteri sunt niște idioți și continuăm să luăm de bun ceea ce citim.

Știați că această amnezie bizară pe care o trăim cu toții – acest act de uitare care ne permite să credem ce citim, cât timp nu face parte din „specialitatea” noastră – are un nume? Ei bine, uite că are!

Și v-ați gândit vreodată că acest fenomen a fost transformat în armă de cei care ne conduc, pentru a ne face să credem în nonsens și absurditate? Ei bine, ar trebui să vă gândiți!

Și v-ați gândit vreodată cum putem scăpa din această capcană? Ei bine, eu m-am gândit!

Bun, deci haideți să explorăm astăzi efectul amnezic Gell-Mann!

Efectul amnezic Gell-Mann

Într-un discurs din 2002

(<https://web.archive.org/web/20070714204136/http://www.michaelcrichton.net/speech-whyspeculate.html>) la Forumul Internațional de Leadership din La Jolla, statul California, Michael Crichton – autor de bestselleruri și critic reputat al isteriei încălzirii globale (<https://www.bitchute.com/video/GGiTLPrMAzAn/>) – a inventat un nou termen: efectul amnezic Gell-Mann.

Efectul poartă numele fizicianului și teoreticianului american Murray Gell-Mann, și iată cum l-a descris Crichton:

Pe scurt, efectul amnezic Gell-Mann funcționează în felul următor. Deschizi ziarul la un articol despre un subiect pe care îl cunoști bine. În cazul lui Murray, fizica. În al meu, show-businessul. Citești articolul și vezi că jurnalistul nu înțelege absolut deloc nici faptele, nici problemele. Adesea, articolul este atât de greșit, încât prezintă chestiunea de-a-ndoaselea – inversând cauza și efectul. Eu le spun „articole despre cum plouă din cauză că sunt străzile ude”. Ziarele sunt pline de ele.

Și uite-așa, citești exasperat sau amuzat nenumăratele erori dintr-o relatare – după care dai pagina la afacerile naționale sau internaționale și citești cu un interes reînnoit, ca și cum restul ziarului ar reuși cumva să fie mai precis despre îndepărtata Palestină, decât despre povestea pe care tocmai ai citit-o. Întorci pagina și uiți ceea ce știi.

Pe scurt: atunci când avem efectiv cunoștințe temeinice despre subiectul examinat, descoperim aproape invariabil că felul cum mass-media prezintă acel subiect este, în cel mai bun caz, incomplet, iar în cel mai rău, mincinos. Dar, din nu se știe ce motiv, odată ce întoarcem pagina sau schimbăm canalul TV, ne întoarcem la a crede că *ceilalți* jurnaliști și autori de acolo știu de fapt despre ce vorbesc.

Dar de ce a ales Crichton să boteze fenomenul după numele lui Murray Gell-Mann? Mă rog, va trebui să-i citiți întregul discurs, pentru a afla răspunsul la această întrebare. Dar, deși termenul în sine, „efectul amnezic Gell-Mann”, este creația originală a lui Crichton, trebuie remarcat faptul că fenomenul ca atare a fost descris și mai înainte.

Luați, de exemplu, „legea lui Knoll privind acuratețea în mass-media (<https://effectiviology.com/knolls-law/>)” – atribuită jurnalistului american Edwin Knoll – care afirmă că „tot ce citiți în ziare este absolut adevărat, cu excepția rarelor situații despre care se întâmplă să aveți cunoștințe directe”.

Sau am putea merge chiar mai departe, până la Thomas Jefferson, care a scris într-o scrisoare către John Norvell (https://www.loc.gov/resource/mj1.038_0592_0594/?sp=2&st=text) din 1807:

Acum nu se mai poate crede nimic din ceea ce se vede într-un ziar. Adevărul însuși devine suspect, prin faptul că este pus în acel vehicul poluat. Amploarea reală a acestei stări de dezinformare este cunoscută doar de cei care se află în situația de a confrunța faptele pe care le cunosc cu minciunile zilei.

Dar indiferent cine a avut primul revelația, știm cu toții din experiență că este adevărată. Și, dacă e să fim sinceri, ne facem *cu toții* vinovați de această amnezie, din când în când. Da, chiar și eu.

În strădania de a rămâne informat despre punctele de discuție și perspectivele postului național de radio american, NPC, ascult din când în când podcast-uri *normie*, citesc publicații *normie* și chiar urmăresc programe *normie* (termenul *normie* a fost inițial unul argotic-peiorativ, cu referire la persoane considerate „plictisitor de normale”, un fel de „capete-pătrate”, dar este folosit și cu sens autoironic sau pur și simplu ca diferențiator – n.t.).

Recent, după ce am urmărit firul din instructiva carte a lui Tom Holland, *Dominion: The Making of the Western Mind*, (<https://www.tom-holland.org/titles/tom-holland/dominion/9781408706954/>) am început să ascult clar-mai-puțin-instructivul podcast al lui Holland, *The Rest is History*. (<https://open.spotify.com/show/7Cvsbcjhtur7nplC148TWy>). Împreună cu co-gazda Dominic Sandbrook, Holland încearcă în fiecare episod să rezume un eveniment major din istorie (în accepțiunea trendului majoritar, mainstream), de la căderea Romei Antice până la apariția Chinei moderne (și aparent totul dintre cele două).

Așa cum este de așteptat într-un podcast găzduit de doi istorici mainstream, orice aluzie la o realitate a conspirației sau orice ar contesta în mod fundamental afirmațiile ortodoxiei din știința istoriei este imediat respins, adesea în termeni batjocoritori. Și, inevitabil, acele podcasturi care tratează în mod specific subiecte conspirative (cum ar fi seria despre misterul catharilor) se transformă rapid într-un exercițiu de regurgitare a istoriei aprobate prin manuale și de denunțare a fanteziei conspirative.

Recent, după ce am mai plonjat încă o dată în labirintul nesfârșit și năucitor de informații despre asasinarea lui JFK, pentru prezentarea pe care am făcut-o la conferința JFK Lancer: *From Mongoose to Gladio* (<https://www.corbetteport.com/jfkgladio/>), constat acum că, dacă vreau să ascult ediții ale celor mai recente podcast-uri ale lui Holland și Sandbrook despre asasinarea lui JFK, trebuie să-mi țin globii oculari bine fixați, ca să nu-mi sară din orbite.

Pentru doi istorici „profesioniști”, este cu adevărat uimitor cât de superficial, de înșelător și adesea de-a dreptul inexact este rezumatul asasinatului! Ei trec cu vederea puncte care ar necesita manuscrise întregi, de lungimea unei cărți, pentru a fi concretizate în mod corespunzător; resping căi întregi de explorare cu argumentul neîncrederii și (<https://www.logicallyfallacious.com/cgi-bin/uy/webpages.cgi/?logicalfallacies/Argument-from-Incredulity>) alte raționamente eronate; ignoră domeniile de studiu pe care cercetători veritabili ai asasinatului le-au examinat de-a lungul întregii lor cariere și prezintă minciuni evidente ca adevăruri incontestabile. (Știați, de exemplu, că Jack Ruby l-a împușcat pe Oswald pentru că nu suporta gândul că va trebui să depună mărturie la procesul lui Oswald?)

Desigur, stând o clipă să mă gândesc, pot să-mi dau seama că înțeleg absurditatea pură a acestei serii speciale de podcasturi doar fiindcă, întâmplător, sunt deosebit de bine informat despre subiectul în cauză. Pentru edițiile podcastului lor care tratează subiecte în care nu sunt la fel de versat – cum ar fi cea despre construirea Taj Mahal-ului, de exemplu, sau cea despre vrăjitoria vikingă –, probabil că sunt mai înclinat să iau de bune datele, afirmațiile și citările lui Holland și Sandbrook, chiar dacă rămân precaut cu privire la interpretările lor asupra acelor fapte.

Da, suntem cu toții afectați de acest efect amnezic. Credulitatea noastră, atunci când consumăm informații din mass-media, este, cel puțin într-o anumită măsură, invers proporțională cu cunoștințele noastre despre subiectul în cauză.

De fapt, oricine crede că este imun la acest efect e clar că nu a urmat cursul meu online Mass Media: A History (<https://newworldnextweek.com/products/mass-media-a-history>). și, prin urmare, nu are habar de cercetările lui Herbert Krugman (<https://archive.org/details/perfectmachinete00nels/page/68/mode/2up?q=krugman>). și Tony Schwarz și (<https://archive.org/details/responsivechord00schw/page/96/mode/1up?q=%22not+concerned%22>) alții, care au demonstrat că mass-media (și în special mass-media electronice) sunt capabile să ocolească procesele noastre de raționament conștient și să ne afecteze la un nivel subconștient, înainte de a ști măcar ce percepem. Creierul nostru subconștient ia ceea ce vedem (sau citim) mai mult sau mai puțin la valoarea nominală, cu excepția cazului în care și până când creierul nostru conștient pune la îndoială în mod activ acel material.

„Și ce dacă?” vor spune unii dintre voi. „De ce ar trebui să ne pese?”

Păi...

De ce contează

OK, deci oamenii sunt niște idioți creduli. Nimic nou sub soare.

Ei bine, o problemă cu mass-media este că, chiar dacă tu *ești* conștient de idioțenia reporterului obișnuit, prietenii tăi nu sunt. Și trebuie doar să ne uităm la dezintegrarea atâtor prietenii și relații de familie, pe parcursul escrocheriei cu pandemia Covid, pentru a ne da seama cât de coroziv poate fi atunci când prietenii, colegii, vecinii și cei dragi cad pradă manipulărilor mediatice.

Dar chiar și pentru aceia dintre noi care *sunt* conștienți de incompetența și minciunile din mass-media, rămâne în continuare prea ușor să luăm de bun ceea ce vedem sau citim. Uite, de exemplu, acest editorial recent din *New York Times*: „Dovezi năucitoare privind pierderea învățării”:

Dovezile au venit și sunt năucitoare! Închiderea școlilor, care a scos 50 de milioane de copii din sălile de clasă la începutul pandemiei, se poate să fi fost cea mai dăunătoare perturbare din istoria educației americane. De asemenea, a împins înapoi cu două decenii progresul elevilor în matematică și citire și a mărit decalajul de performanță dintre copiii săraci și cei bogați.

Uau! Chiar recunoaște *The New York Times* că politicile pe care le-a susținut în ultimii ani sunt un dezastru total? Asta da, victorie!

Desigur, realiștii conspirației care știu cu se mănâncă mass-media vor sublinia că autorii de editoriale, în mod previzibil, trag exact învățămintele greșite din această poveste. Mai exact, gașca de la *NY Times* opinează în mod previzibil că, pentru a îndrepta greșelile escrocheriei, guvernele trebuie să arunce *și mai mulți bani* în sistemele lor de îndoctrinare și să se asigure că copiii primesc *și mai multă* educație guvernamentală. Manipularea aici este evidentă, nu-i așa?

Dar stai, că e și mai rău! La urma urmei, cine stă măcar să conteste cadrul referențial al poveștii: cum că nimeni n-avea de unde să știe că închiderea școlilor, forțarea copiilor să poarte mască și să țină orele pe Zoom (ba chiar săia prânzul pe Zoom (<https://archive.is/DMkoA>)) și abuzarea în multe alte feluri a celor mai tineri și mai vulnerabili membri ai societății noastre va fi în detrimentul dezvoltării sociale și mentale a unei întregi generații.

Cine putea să-și dea seama că asta se va întâmpla? Păi, de exemplu acei părinți care au încercat din răsuputeri să-și protejeze copiii de toată nebunia. Acei tutori care s-au străduit să creeze un spațiu de normalitate pentru copii, în timpul întregii isterii a pandemo-escrocheriei. Acei eroi care au luptat pentru a proteja autonomia corporală a copiilor de intervențiile medicale forțate ale statului biosecurist. Exact oamenii care, în timp ce avea loc tot acest abuz asupra copiilor, s-au văzut batjocoriți, ridiculizați și persecutați – de fix aceiași editorialiști din *NY Times* și de cititorii lor creduli.

Strădaniile lor se văd însă, ce ciudat, date uitării de cei din gașca *NYT*, care acum se declară „șocați”. Da, „șocați” să descopere că există consecințe negative ale blocării societății ani la rând. Și, din păcate, majoritatea oamenilor care citesc acest editorial al „dovezilor năucitoare” nici măcar nu se vor gândi să-l pună la îndoială.

Acesta este modul în care mass-media poate transforma efectul amnezic Gell-Mann într-o armă. Mijloacele de comunicare pot încadra o problemă oricum doresc, ignoră complet realitatea și chiar *contrazic direct* pozițiile pe care le-au susținut anterior. Majoritatea oamenilor – uitând că mincinoșii mincinoșilor din mass-media dinozaurilor greșesc în legătură cu toate și tot timpul – nici nu vor clipi.

Odată ce am înțeles și internalizat această lecție, atunci mai rămâne o singură întrebare: cum putem contracara acest efect?

Actul radical al amintirii

Amazing DIY

How to make trash bin from newspaper

Deci, cum contracarăm amnezia Gell-Mann care ne transformă în zombi media fără să vrem? Amintindu-ne, desigur. Mai ușor de zis, decât de făcut, evident, dar asta e esența.

De fiecare dată când deschidem ziarul, de fiecare dată când deschidem televizorul, de fiecare dată când deschidem radioul, trebuie să păstrăm în prim-planul conștientizării noastre că ceea ce citim/vedem/auzim este o transmisie propagandistică inamică. Este, în cel mai bun caz, maculatură inexactă scrisă de niște boi cu țâțe incompetenți și, în cel mai rău caz, minciuni rău intenționate menite să ne inducă în eroare cu privire la problemele care contează. Nu putem accepta ca atare *nimic din ceea ce spun* ei și trebuie să intrăm în fiecare experiență mediată pe deplin pregătiți să nu-i credem pe mincinoșii cunoscuți și dovediți ai mass-mediei dinozaurilor-goarne – chiar dacă ne spun că cerul este albastru și apa este udă.

Ori de câte ori auzim ceva spuse de Walter Cronkite sau de vreunul dintre succesorii săi spirituali din mass-media corporatistă modernă, ar trebui să ținem cont de faptul că spiritul care îi animă pe sus-numiți se trage din bufnița de la Bohemian Grove (https://whorulesamerica.ucsc.edu/power/bohemian_grove_spy.html) (aluzie la oculă mondială – n.t.) și s-a lăudat că stă la dreapta lui Satan (<https://www.lewrockwell.com/political-theatre/walter-cronkite-1999-im-glad-to-sit-here-at-the-right-hand-of-satan/>), în strădania de creare a guvernului mondial.

De fiecare dată când îl vedem pe Dan Rather (sau echivalentul său modern), ar trebui să lăsăm să se repete la infinit în mintea noastră secvența cu „capul său a putut fi văzut mișcându-se violent înainte” (<https://youtu.be/kiSoxFHyjGY>)” (frază rostită de Dan Rather la televiziune, relatând scena asasinării lui JFK la Dallas, despre care s-a dovedit ulterior că era o minciună sfruntată – n.t.).

Ori de câte ori auzim de la Wolf Blitzerii acestei lumi despre cea mai recentă atrocitate de război comisă de un inamic sau altul al Departamentului de Stat al SUA, ar trebui să avem în minte înregistrarea interviului său (<https://www.youtube.com/watch?v=7qpMxydQo7U>), despre povestea cu Gaddafi care lua viagra ca să violeze, suprapusă cu cântecul clovnului de circ.

Dar, dacă ne angajăm serios în acest exercițiu de rememorare radicală și îl ducem la concluzia sa logică, ajungem la o concluzie *încă și mai* radicală: anume că modul corect de a recunoaște ignoranța, incompetența și disimularea mass-mediilor dinozaurilor este prin a înceta să le mai consumăm – cu totul.

După cum a explicat Crichton în discursul său din 2002:

Acesta este efectul Gell-Mann al amneziei. Aș sublinia că nu se manifestă în alte domenii ale existenței. În viața obișnuită, dacă cineva exagerează sau te minte în mod constant, curând vei desconsidera tot ce spune. În drept există doctrina juridică numită *falsus in uno, falsus in omnibus* – fals în una, fals în toate.

Dar când vine vorba de mass-media, credem, împotriva evidenței, că probabil merită timpul nostru să citim și alte părți ale ziarului. Când, de fapt, aproape sigur nu merită. Singura explicație posibilă pentru comportamentul nostru este amnezia.

[. . .]

Personal, eu cred că trebuie să începem să ne îndepărtăm de mass-media, iar datele arată că facem exact acest lucru, cel puțin în privința știrilor televizate. Constat că ori de câte ori îmi lipsește expunerea la mass-media, sunt mult mai fericit și viața mea se simte mai proaspătă.

Amnezie, într-adevăr.

Eu? Am plecat să *nu* mă uit la așa-numitele „știri” ale mincinoșilor cunoscuți din mass-media mainstream. Voi?

Traducere după <https://corbettreport.com/the-gell-mann-amnesia-effect/> (<https://corbettreport.com/the-gell-mann-amnesia-effect/>).

Publicat de CrossRoads

Lumea modernă înjosește. Înjosește cetatea; îl înjosește pe om. Înjosește iubirea; înjosește femeia; îl înjosește pe copil; înjosește națiunea (Ch. Peguy) Vezi toate articolele lui CrossRoads

Blog la WordPress.com. Nu vinde și nu partaja informațiile mele cu caracter personal